

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **MT - STOFI s. r. o.**, IČ 26014556
sídlem Pod Karlovem 1325/4, Praha 2
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Kulhánkem
sídlem Na Cihelnách 9, Jaroměř

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j.: 24505/21/5200-11433-706478

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 6. 2021, č. j.: 24505/21/5200-11433-706478, a rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 31. 7. 2020, čj. 5937435/20/2008-52524-110188, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15 342 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Lukáše Kulhánka, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „finanční úřad“) ze dne 31. 7. 2020, čj. 5937435/20/2008-52524-110188. V daňovém řízení byl

žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení platebního výměru, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že příslušenství daně sleduje osud daně podle ust. § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), zde byl úrok stanoven z důvodu pozdního odvedení daně, kdy výše daně byla stanovena fakticky rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2020, čj. 21560/20/5200-11434-701858 (výše daně byla změněna z částky xxxx Kč na částku xxxx Kč, z níž byl vypočten úrok z prodlení ve výši xxx Kč). I proti tomuto v pořadí třetímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, která byla úspěšná. Daň, z níž je vypočten úrok z prodlení, tak není stanovena (pozn. soudu v době podání žaloby), z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 16. 6. 2021, čj. 52 Af 52/2020-68, pak plyne, že výsledná daňová povinnost měla být nižší (tímto rozsudkem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021 zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení). Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až poté, co byl vyhlášen tento rozsudek, kdy písemné vyhotovení sice bylo doručeno až později (zástupci žalobce konkrétně dne 16. 7. 2021), to však nebránilo žalovanému, aby si tuto skutečnost ověřil. Zaměstnanec žalovaného se účastnil jednání soudu dne 9. 6. 2021, kdy mu bylo známo, že dne 16. 6. 2021 bude rozhodnutí vyhlášeno. Upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Afs 30/2007-68 a akcesorickou povahou úroku, který je obdobný institutu penále.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření poukázal na ust. § 252 odst. 6 daňového řádu, platební výměr na úrok z prodlení má pouze deklaratorní charakter. Žalobce nenapadá správnost výpočtu úroku z prodlení, daňová povinnost nebyla v datu splatnosti splněna, proto v době vydání platebního výměru se jednalo o zákonný postup, a s ohledem na povahu odvolacího daňového řízení podle daňového řízení i přezkum tohoto výměru byl v souladu se zákonem. Poukazuje na to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl zrušen dodatečný platební výměr na daň z příjmů, ale pouze napadené rozhodnutí odvolacího orgánu, nové odvolací řízení nebylo ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí ukončeno. Svou argumentaci dále směřuje k závěru, že pokud nebylo pravomocné rozhodnutí (dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob) ke dni vydání tohoto napadeného rozhodnutí zrušeno, není možné se domáhat nezákonného postupu při vyměření úroku z prodlení. Pokud by povinnost zaplatit daň zanikla, nemusela být žaloba podávána, neboť by zanikla i povinnost hradit úrok z prodlení (žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. 6 Afs 229/2018). Poukazuje dále na překážku věci rozhodnuté ohledně předsedání úroku z prodlení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, čj. 3 Afs 235/2017-39).

[4] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny obdobné závěry, jako ve vyjádření k žalobě, přezkoumávány byly odvolací důvody, které žalobce uplatňoval před vydáním shora zmíněného rozsudku krajského soudu, které v odůvodnění není zmíněno.

[6] V platebním výměru na úrok z prodlení je ve výroku uvedeno, že úrok z prodlení byl předsedán do 23. 7. 2020, z přílohy k tomuto platebnímu výměru, kde je výpočet proveden, je patrné, že úrok byl vypočten od 2. 4. 2012 do 19. 10. 2015 z částky xxxx Kč.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] V souzené věci je nutné uvést, že ačkoliv vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností má deklaratorní charakter, neboť samotná povinnost k úhradě této částky pramení ze zákona, toto vyměření se děje platebním výměrem a povinnost zde stanovená je tak právem vynutitelná. Sice se tak jedná o deklaratorní rozhodnutí, ale pro hodnocení jeho účinků v právní sféře žalobce jako daňového subjektu takové konstatování nemá velkou relevanci, neboť částku je nutné ve lhůtě uhradit. Proto mj. je toto rozhodnutí součástí soudního přezkumu, neboť takové rozhodnutí splňuje definici rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.

[9] Dále je nutné uvést, že úrok z prodlení je příslušenstvím daně, proto jeho osud musí sledovat daň samotnou – to je obecné konstatování, s nímž souhlasí jak žalobce, tak žalovaný, každý z něho však činí odlišné další závěry. Soud při posouzení této žaloby má za to, že sledováním osudu daně je i pozbytí právní moci platebního výměru na daň samotnou, byť samotný platební výměr nebyl zrušen. Soud v tomto směru nepokládá argumentaci žalovaného ohledně současného nezrušení platebního výměru soudem za příliš korektní, neboť v daňových věcech k takovému kroku soudy přistupují naprosto výjimečně, protože zrušením samotného platebního výměru většinou dochází ke vzniku dalších povinností státu při vratitelném přeplatku a může dojít k uplynutí lhůt pro vyměření daně.

[10] Nicméně, k samotné podstaty souzené věci. Bez stanovené daně není možné úrok z prodlení sdělit, neboť jej není z čeho vyměřit. Tím se prolamuje zásada stanovená v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., kdy je soud vázán skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a může posoudit tuto skutečnost samostatně. V tomto směru soud odkazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. srpna 2021, čj. 7 Afs 118/2020- 42, na který navázal nový rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 22. prosince 2021, čj. 52 Af 73/2016-138, kde byla řešena velice obdobná problematika (zástupce žalobce a žalovaný byl týž, jako v tomto soudním řízení). S tímto názorem krajského soudu se soud i v tomto řízení ztotožňuje a souhlasí s ním. Tato okolnost je zvláště patrná v tomto souzeném případě, kdy byl vypočten úrok z prodlení za předem známé období (od 2. 4. 2012 do 19. 10. 2015), a z tehdy známé částky daně. Ta však byla kasačním rozsudkem soudu výrazně zpochybněna, čímž celý výpočet úroku z prodlení od této chvíle postrádá svou oporu ve výši neuhrazené daně.

[11] Pokud je rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru zrušeno soudem a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, sice nedochází k samotnému zrušení dodatečného platebního výměru, ten však pozbyl právní moci, o věci se bude znovu rozhodovat v odvolacím řízení a povinnost stanovená platebním výměrem tak bude předmětem odvolacího přezkumu. Povinnost stanovená platebním výměrem tak není pravomocná. Tento závěr je nutný pro posouzení právních dopadů takového kasačního rozhodnutí do právní sféry žalobce v otázce úhrady úroku z prodlení. V tomto případě není splněna základní podmínka ust. § 139 odst. 3 daňového řádu, neboť platební výměr pozbyl právní moci. Nelze tak stanovit splatnost daně, která se váže pouze na existenci platebního výměru, ale na jeho právní moc, čímž však postrádá smyslu o tom v této chvíli rozhodovat. Pokud žalovaný neustále poukazuje na to, že vyrozuměním o výši úroku z prodlení nedochází k žádnému konstitutivnímu rozhodnutí, pak soudu není dost dobře jasné, proč tedy musel vydávat napadené rozhodnutí za situace, kdy tvrdí, že žádná povinnost vlastně ještě určena daňovému subjektu není a že takové rozhodnutí vlastně žádné právní účinky nemá. S tím soud nesouhlasí – jak bylo shora uvedeno, vyměření úroku

z prodlení sice je deklaratorní akt, je to však rozhodnutí se všemi právními účinky, které splňuje definici rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Tak je k němu nutné přistupovat.

[12] Navíc v této věci je nutné uvést, že ačkoliv rozsudek krajského soudu v otázce daně z příjmů právnických osob nebyl pravomocný (jeho stejnopis nebyl doručen účastníkům řízení), byl již vyhlášen a tím byl závazný pro soud, který již jinak o věci rozhodnout nemohl. Pokud v takové procesní situaci žalovaný rozhodl, aniž by tento vyhlášený (byť nepravomocný) rozsudek vzal na zřetel, soud v tomto postupu nevidí žádný racionální důvod kromě toho, že se přezkoumal v odvolacím řízení postup finančního úřadu. To je sice v obecné rovině jistě žádoucí postup, nicméně každé rozhodnutí je konkrétní, má konkrétní adresáty a řeší konkrétní věc. Pokud tato věc odpadne (a tímto odpadnutím podle názoru soudu bude nová výše výpočtu úroku z prodlení), přezkum něčeho, co už nebude moci mít právní účinky, je neúčelný a pro účastníka řízení (daňový subjekt) zbytečný.

[13] Ohledně námitky žalovaného týkající se věci rozhodnuté a nutnosti podávat žalobu proti tomuto napadenému rozhodnutí, soud uvádí, že právní názor, kterého se dovolává žalovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, 3 Afs 235/2017-39, na tuto věc sám o sobě nedopadá, navíc byl formulován velmi obecně a na skutkově jiném základě, který byl poměrně specifický a obecnější přesah podle názoru soudu nemá. V odkazovaném rozsudku byla řešena specifická situace výpočtu úroku z prodlení, kdy již úrok z prodlení v minulosti sdělen byl, a bylo řešeno, jak má vypadat výrok o výpočtu úroku z prodlení za další období prodlení. Z toho podle názoru soudu však nikde nevyplývá závěr, že by žaloba proti zde napadenému rozhodnutí byla nadbytečná pro deklaratornost tohoto rozhodnutí. Jak soud uvedl již výše, napadené rozhodnutí považuje za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví (což nijak nezpochybňovaly ani soudy v namítaném řízení, kdy žalobu a kasační stížnost věcně projednaly), proto tuto část vyjádření žalovaného považuje za nedůvodnou.

[14] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.). Soud zároveň zrušil i prvostupňový platební výměr podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s., jak se toho žalobce domáhal, neboť podle jeho názoru důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí lze vztáhnout i na prvostupňový platební výměr, jímž byl žalobce vyrozuměn o výši úroku z prodlení, a vzhledem k deklaratorní povaze tohoto správního aktu má soud za to, že jeho zrušením nevznikne na straně správce daně překážka v případném dalším sdělení výše tohoto příslušenství daně.

[15] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly, a které tvoří zaplacený soudní poplatek, odměna za zastupování advokátem a daň z přidané hodnoty z odměny advokáta, neboť advokát je plátcem této daně. Soud přiznal odměnu ve výši 3 úkonů a 3 režijních paušálů ve výši podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Úkony tvoří převzetí věci, sepsí žaloby a repliky. Soud jako úkon přiznal sepsí repliky, ať tak běžně nečiní, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec absentovala právní argumentace týkající se vydaného rozsudku krajského soudu ve věci daně z příjmů právnických osob, ta byla obsažena až ve vyjádření k podané žalobě, a žalobce tak v replice musel reagovat na nové skutečnosti, které mu nemohly být v době vydání rozhodnutí známy. Konkrétní výše

nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 13200 Kč, DPH 21%: 2142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 15342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. června 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu